

Vunanje države. Vsi vladarji, kar jih šteje Evropa, so izrekli svoje sožalje našemu svitlemu cesarju, prvo, ko so dobili glas o hudi nesreči, ki jih je zadela. — Italija dobi v kratkem času novo šolsko postavo, vendar pa se ona ne loči od prejšnje v drugem, kakor o izplačevanju učiteljev. Le-te izplačuje, če obvelja postava, ne več občina, ampak država. — V Rimu je sedaj veliko delalcev brez služka in vlada ne ve, kaj naj počne z njimi. Doslej so živeli kolikor toliko še ob delu pri zidanju novih hiš ali ta zaslužek je pri kraji, kajti nihče ne mara več zidati, ker še stare hiše stojé prazne. — Španija ima liberalno ministerstvo in možje so si sedaj sami v laséh, ne da se reči, kaj bode konec te „domače vojske.“ — Nad Francosko visi nekaj v zraku in nihče ne zna, kaj. Strah pred Boulangerom je stopil možem sedanje republike v noge; raji bi odstopili dnes, kakor jutri ali noge jih ne ne-sejo, ker se bojé tega, kar utegne priti, če njih ne bode več. Predsednik ministerstva, Floquet, sestavlja že novo ministerstvo, se ve, da na tihem, toda nihče ne mara veliko za njegovo „vabo.“ — Knezu Bismarcku je treba denarja za Afriko ali v drž. zboru je tudi dal predložiti načrt postave, vsled katere dobi nemški cesar poslej iz drž. kase 3.500.000 mark več, kakor je bila doslej navada. V tem, sodimo, da ne bode nihče nasproti. — Kolikor se sliši, je ruski car še vedno za to, da se ohrani mir in da ne kaže zavoljo Bolgarije ruske države pripraviti ob srečo mirú. Če je to resnica, tedaj se ni bati, da počí k malu puška. — Čudno, turski sultan je bil te dni poslal tri žrebce neki šoli v Sadovi. Ker je Sadova bolgarsko mesto, za to se je brž sklenilo, da se sultan bliža sedanjemu knezu vseh Bolgarov, princu Koburškemu. No, ne bila bi to nesreča, vendar pa se nam ne zdi, da je tako sklepanje dobro. Kaj pa, če je sultan le šoli daroval žrebce? — Srbija je sedaj kakor krop priognji, v njej vre v eno mer a ne skuha se ničesar, vsaj ljudstvo ni nič na boljem, odkar ima novo ustavo in nima — kraljice. Krističevo ministerstvo nima prijateljev a vedno še stoji na vrhu. Zakaj tako? Kralj Milan ne zaupa radikalcem in zato se drži Krističa. — Zavoljo Zanzibare, otoka na vshodu Afrike, ste si prišli Nemčija in Anglija na vs križ; Angliji se dozdeva, da jo hoče Bismarck imeti le pri celi stvari — za klešče. Zato noče več Anglija, da še stojé ondi njih ladije. To je vsekako škoda, kajti Arabci bodo vsled tega drzniši in marsikateri ubog zamorec bode suženj, sicer bi ga pa še rešile. — Zjedinjene države v Ameriki tudi niso brez judov. Le-ti so imeli doslej v soboto svoj praznik a v nedeljo tudi niso smeli „delati“, to je prodajati, kajti v Ameriki se praznuje v nedeljo po polnem — drugače, ka-

kor pri nas. Ondi pa so torej judje sklenili, da bodo imeli poslej soboto v — nedeljo.

Za poduk in kratek čas.

Božična zvezda.

(Resnična dogodba.)

(Dalje.)

Sedaj odpotujem iz domovine v Hamburg, a mesto cerkve obiskujem gledališče in stopim dne 15. grudna na barko. Sedaj se začne drugo življenje in učenje. Solnce izhaja iz morja in zahaja zopet v morje nazaj. Videl, opazoval in učil sem se mnogo novega.

Necega jutra — bil je čas, ko se jutranja straža konča in se nadomesti s predpoldansko. Pokličé me kapitan, ravno na krovu pušéc smodko, a jaz sem se prijazno oziral po bliščečem morju. Kapitan me ljubko pozdravi in povabi, da zvečer pridem k njemu v kajito, ker mnogo se jih bo tamkaj zbralo.

„Veliko občinstva se bo zbralo? Ali že naprej veste, da nas sreča katera barka, katera bi nas rada z obiskom razveselila!“

Kapitan odgovori smijoč: „Ne motite se, povabljeni ste k slavnosti.“

„Prezvamem, le povedite mi uro, kedaj naj pridem.“

„Ob 7 uri zvečer!“

„Natančno takrat pridem in radoveden sem, kakošnje nove obraze bodem videl na sredini atlanskega ocejana.“

Kapitan: „Ne boste videli drugih obrazov . . . a vam ne pride v glavo, da danes pišemo 24. grudna? A vidim, da pišete — dnevnik!“

„Sv. noč?“ Sem klical iznenadjen, in takoj uganil, zakaj me je kapitan poklical in povabil v kajito.“

„Da sv. noč, sv. Božični večer, a vendar upam, da bodemo z veseljem ga praznovali.“

Tako točno ob 7. uri.

Dan je minol kakor navadno drugi dnevi na barki. Pride večer. Solnce se utopi, kakor ognjena, rudečo-žareča kroglja v morje . . . Tema je. Sedaj se užge na tisoče in tisoče zvezdic na visokem in lepem nebu, da sv. pismo oznanjujejo s svojo lučjo: „Slava Bogu na višavi.“ . . .

Prišla je sedma ura. Takoj smo vsi v kajiti in začudeni pogledujemo — mizo, na kateri je stala piramida, čije četiri šibke so bile ovite z lepimi papirčki in umetnimi cveticami. Na majhnih svetilnicah iz svile (drota) so bile natakne na šibkah goreče svečice; na okolo pa razno ovodče, katero je kapitan v Hamburgu s seboj vzel, okolo piramide po mizi so pa ležali majhni darovi.

Na konci velike kajite je bila pripravljena miza po receptu: „Veliko ruma — a malo vode

... Kapitan je do vrha nalival kupice. Potem je dejal z velikim naglasom: „Izrečem nam v sv. noči v moji kajiti: živeli! Mornar, ki ima plavajoč sv. večer ne najde prilike ali praznik — praznovati. Ali jedna urica se že odstrani. To uro si v to porabite, da opazujete lučice na našem Božičnem drevescu; in pri tem mislite na lučice, ki sedaj v domovini gorijo v zelenem jelčji; in ki so se nekaj od naših starišev za nas v veselje užigale. Vsak se naj spreobrne in obljubi v sv. noči poboljšanje. Toraj — veseli Božični večer!

Sedaj smo trčili s kupicami in bili prav vesele volje.

Ko nam je rum prišel v glavo, je jeden kapitana poprosil, ali bi smeli zapeti kako pobožno pesem. Z veseljem je dovolil. In takoj je odmevala po obširni kajiti prekrasna Božičnica.

Prelepa pesem o božičnem veselji in rešitvi človeških duš po Jezusku, pevana na atlanskem ocejanu, — o, kakó je šla k mojemu srcu in vzbujala spomin za spominom! Božična drevesa otroških let mi bliščijo pred očmi. — Vidim osamelega očeta in sestrico, klečim v duhu pred grobom maternim! — — —

(Dalje prih.)

Smešnica 6. V enem vagonu ste sešli dve prijateljici mladih let, več let pa se niste bili videli. Ena se je bila v tem oženila ter je postala debela krčmarica, druga pa je ostala samica. Delj časa ste se torej gledali, ne da bi si pokazali, da ste stari znanki. Še le, ko postane vlak ter krčmarica izstopi, obrne se k samici: „Ali niste Vi Sedlarjeva?“ — „Sem“, kinne samica. „Oj“, poslavlja se na to krčmarica, „oj, Sedlarjevo dekle pa je bilo kedaj bolj mlado“. „Tudi krčmarica“, odslovi ji ona v vagonu, „tudi krčmarica ni bila svoje dni nič — ni bila tako debela.“

Razne stvari.

(Ob rakvi cesarjeviča) V torek, dne 5. februarja, vzprejela je rakev pod cerkvijo oo. kapucinov na Dunaji truplo cesarjeviča Rudolfa. Ni nam mogoče popisati bolesti svetlega cesarja v tem trenutju, vidi pa se iz tega, da je svitli cesar bil v tem v pričo in so mu solze le drle po velem lici. Noben cesar še doslej ni bil nikoli v pričo, kedar so polagali truplo kakega sorodnika v rakev. Cesar Franc Jožef pa se ni mogel zdržati ter je pogrebel, če smemo tako reči, sam svojega sina — cesarjeviča Rudolfa.

(Tolažljiva novica.) Nj. ekselencija milostljivi knezoškof so vprašali po brzogovoru, je-li kaj resnice na govorici, da so svitli cesar vzboreli. Brž pa so prejeli z Dunaja tolažljivi odgovor, da ni nič resnice v enacih govoricah.

(Zadušnice.) Ob 9ih, dne 5. februarja, imeli so Nj. ekselencija mil. knezoškof z veliko asistencijo slovesne zadušnice za ranjcim cesarjevičem. Vsled tega se je bilo v stolni cerkvi zbralo mnogo visoke gospode, uradnikov, profesorjev in oficirjev k službi božji. Cerkev je velika ali skorej je bila premala postala, toliko ljudi se je bilo zbralo v njej.

(Cesarski dar.) Nj. veličanstvo, svitli cesar so dali občini Velika Pirešica 200 gld. za šolo, ki si jo stavi pri sv. Jakobu.

(Kat. tisk. društvo.) Občni zbor „kat. tisk. društva“ v Mariboru se je vršil v torek v slov. čitalnici, kakor smoga naznanili v zadnjem listu. Novi odbor naznanimo pa v prihodnjem listu, potem, ko si jutri, v petek dne 8. februarja, novi odborniki razdelijo med seboj posebna opravila.

(Župan.) Župan našega mesta, Maribor, g. A. Nagy, je dobil najvišje potrjenje in je včeraj prisegel v pričo ces. namestniškega svetovaleca V. barona Heina in mestnih odbornikov.

(Posojilnica v Pišecah) ima svoj redni občni zbor v nedeljo, dne 17. februarja t. l. ob treh popoldne v poslopji gosp. Anton Verstošek-a v Pišecah z naslednjim dnevnim redom: 1. Poročilo načelnika, 2. poročilo nadzorstva, 3. potrjenje letnega računa, 4. razdelitev čistega dobička, 5. izvolitev načelstva, računskega pregledovalca in njegovega namestnika, 6. razni predlogi.

(Preložitev.) Slovesna podelitev zlatega križa g. A. Schweigeljnu, nadučitelju na Ptuj, se je preložila na četrtek, dne 14. februarja. Vse drugo pa ostane, kakor se je bilo poprej določilo.

(Drž. zbor.) Volitev drž. poslanca za Maribor in tov. vrši se dne 24. marcija in kar je čudo, volitev je razpisal ces. kr. namestnik v Gradci, baron Kübeck, kakor je po postavi, v nemškem in slovenskem jeziku.

(Kolobacija.) „D. Wacht“ se jezi, da je v duhovščini v Celovci poleg 27 nemških in 8 slovenskih tudi 38 českih bogoslovcev. Sirota pač ne zna ali bolje, noče znati, da so tega ravno možje njene stranke krivi. Kdo drug pač jemlje domačim dijakom veselje do duhovskega stanú, kakor naši liberalci, naši nemškutarji! Lepe besede od njih ne sliši, ne bere človek nikoli, kedar gre za duhovščino. Grdi lice-meri taki ljudje!

(Drž. pes.) Knez Bismarck je imel velicega psa, ime mu je bilo Tyras. Le-ta je sedaj poginil. Naše liberalne nemške novine, katerim je Bismarck nekak bog, spominjajo se torej tudi tega mrtveca z necim posebnim sožaljem.

(Srčna žena.) Iz Male nedelje se nam piše, da ona žena, ki smo ji bili v zadnjem listu rekli, da je srčna žena, ni srčna, ampak le „divja žena“. No, mi ne poznamo ne nje, ne